Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 3 maj 2018*

”EU-varumärke - Ogiltighetsförfarande - Tredimensionellt EU-varumärke - Formen på en del av en höftprotes - EU-figurmärke föreställande en del av en höftprotes - EU-varumärke bestående av en rosa färgnyans - Återkallelse av ansökningar angående ogiltighet och avslutande av ogiltighetsförfaranden - Varumärkesinnehavarens överklaganden med yrkande om ogiltigförklaring av beslut genom vilka förförandena avslutats - Överklagandet har avvisats vid överklagandenämnden - Artikel 59 i förordning (EG) nr 207/2009 (nu artikel 67 i förordning (EU) 2017/1001)”

I de förenade målen T-193/17, T-194/17 och T-195/17,

CeramTec GmbH, Plochingen (Tyskland), inledningsvis företrätt av advokaterna A. Renck och E. Nicolás Gómez, därefter av advokaten A. Renck,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av D. Hanf, i egenskap av ombud,

motpart,

varvid motparten i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

C5 Medical Werks, Grand Junction, Colorado (Förenta staterna), företrätt av S. Naumann, advokat,

angående överklaganden av de beslut som meddelades av EUIPO:s fjärde överklagandenämnd den 15 februari 2017 (ärendena R 929/2016-4, R 928/2016-4 och R 930/2016-4) angående ogiltighetsförfaranden mellan C5 Medical Werks och Ceramtec,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av avdelningsordföranden A.M. Collins, samt domarna R. Barents och J. Passer (referent),

justitiesekreterare: handläggaren I. Dragan,

med beaktande av ansökningarna som inkom till tribunalens kansli den 27 mars 2017,

med beaktande av EUIPO:s svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 13 juni 2017,

* Rättegångsspråk: engelska.

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 7 juni 2017,

med beaktande av det beslut som ordföranden på åttonde avdelningen fattat den 14 december 2017, att förena målen T-193/17–T-195/17 vad gäller det muntliga förfarandet och det avgörande varigenom målet slutligt avgörs,

efter förhandlingen den 17 januari 2018,

meddelas följande

Dom

1 Klaganden, Ceramtec GmbH, är innehavare av följande EU-varumärken:

– det tredimensionella varumärke nr 10214179 i rosa Pantone 677 C:

– figurmärket nr 10214112 i rosa Pantone 677 C:

– och varumärket nr 10214195 bestående av färgen rosa Pantone 677 C:

2 Dessa varumärken registrerades av Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 20 juni, den 12 april respektive den 26 mars 2013, på grundval av särskiljningsförmåga som förvärvats till följd av användning som EU-varumärke för varor i klass 10 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, som motsvarar följande beskrivningar: ”Keramiska delar för implantat för osteosyntes, ledytersättning, bendistansstycken; Höftledskulor, höftledsskålar och knäledsdelar; Alla nämnda varor för försäljning till tillverkare av implantat”.

3 Den 31 januari 2014 inkom intervenienten, C5 Medical Werks, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1), i dess ändrade lydelse (ersatt av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 angående EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1), med ansökningar om ogiltighetsförklaring av klagandens varumärken (nedan kallade de omtvistade varumärkena), vid EUIPO. Dessa ansökningar formulerades med stöd av artikel 7.1 a–e i förordning 207/2009 [nu artikel 7.1 a–e i förordning 2017/1001], varje bestämmelse jämförs med artikel 52.1 a, i den förordningen [nu artikel 59.1 a i förordning nr 2017/1001], samt principen om ond tro i den mening som avses i artikel 52.1 b i förordning nr 207/2009 [nu artikel 59.1 b i förordning 2017/1001].

4 Intervenienten ansökte om ogiltighetsförklaring som svar på två mål om varumärkesintrång av de omtvistade varumärkena, som klaganden initierat den 11 och den 13 december 2013 vid Landgericht Stuttgart (Regionala domstolen i Stuttgart, Tyskland) och vid tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris, Frankrike).

5 Den 7 april 2016 meddelade intervenienten EUIPO att denne, med anledning av varumärkesintrångsmålet i tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris), den 15 februari 2016, kommit in med genkäromål om ogiltigförklaring av de omtvistade varumärkena och återkallat sina ansökningar om ogiltighetsförklaring vid EUIPO, utan att detta påverkar eventuella rättsliga åtgärder i framtiden.

6 Den 21 april 2016 avslutade annulleringsenheten ärendena och förpliktade intervenienten att ersätta klagandens kostnader i ogiltighetsförfarandet.

7 Den 19 maj 2016 kom klaganden in med tre överklaganden av annulleringsenhetens beslut vilka avslutade ärendena. Klaganden anförde bland annat att klagandens samtyckte erfordras för att avsluta målen till följd av intervenientens återkallande av talan. Vidare anförde klaganden att intervenientens sena utträde ur processen berövat klaganden möjligheten att erhålla ett positivt beslut angående giltigheten av de omtvistade varumärkena samt att förevarande återkallande av talan utgjorde rättegångsmissbruk.

8 Genom tre beslut av den 15 februari 2017 i ärendena R 929/2016-4, R 928/2016-4 och R 930/2016-4 (nedan kallade de överklagade besluten), avvisade fjärde överklagandenämnden klagandens överklaganden, med hänvisning till att annulleringsenhetens beslut av den 21 april 2016 inte hade gått klaganden emot.

9 Överklagandenämnden fann att annulleringsenhetens beslut av den 21 april 2016 inte hade haft någon negativ konsekvens för de omtvistade varumärkenas status och att dessa inte utgjorde ”beslut som gått parten emot”, eftersom varumärkena fortsätter att vara registrerade i EUIPO:s register och eftersom intervenienten har förpliktats att ersätta klagandens rättegångskostnader.

10 Överklagandenämnden fann vidare att återkallelsebegärandena hade framställts i enlighet med förfaranderegleрna och att denna begäran medförde att det inte längre fanns något syfte med att föra en ogiltighetstalan. Vidare fann överklagandenämnden att det av artikel 56.1 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 63.1 i förordning nr 2017/1001) inte följer en möjligt för varumärkesinnehavaren att väcka en positiv fastställelsetalan angående varumärkets giltighet.

11 Det finns vidare inte någon bestämmelse i förordning nr 207/2009 eller i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, 1995, s. 1 (upphävd genom kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/1430 av den 18 maj 2017 om komplettering av förordning nr 207/2009 och om upphävande av förordningarna (EG) nr 2868/95 och (EG) nr 216/96 (EUT L 205, 2017, s. 1) som stöder tolkningen att den andra partens återkallelse skulle kräva samtycke från innehavaren av det angripna varumärketvarumärkes. De motargument som klaganden har åberopat, dels teorin avseende ett

fortsatt ogiltighetsförfarande efter att en part avstått rätten till det omtvistade varumärket, dels tillämpningen av de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna, principer till vilka det hänvisas i artikel 83 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 107 i förordning nr 2017/1001), avser andra situationer och är därför inte jämförbara.

12 Slutligen fann överklagandenämnden att intervenientens ansökningar om ogiltighetsförklaring inte kan anses utgöra rättegångsmissbruk, eftersom dessa ansökningar gavs in först och eftersom det var ännu lägre sannolikhet för att ett återkallande av dessa i ett senare skede av förfarandet utgjorde missbruk. Enligt överklagandenämnden torde alla eventuella ”olägenheter” vad gäller klagandens kostnader täckas av artikel 85.3 i förordning nr 207/2009 (nu artikel 109.4 i förordning nr 2017/1001).

Parternas yrkanden

13 Klaganden har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara de överklagade besluten, och

– förplikta EUIPO eller intervenienten, om denne intervenerar, att ersätta rättegångskostnaderna.

14 EUIPO har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandena, och

– förplikta klaganden att ersätta EUIPO:s rättegångskostnader.

15 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandena,

– förplikta klaganden att ersätta intervenientens kostnader, och

– förplikta klaganden att bära sina egna rättegångskostnader.

Rättslig bedömning

16 Till stöd för sina överklaganden har klaganden åberopat två grunder avseende åsidosättande dels av artiklarna 59 och 75 i förordning nr 207/2009 (nu artiklarna 67 och 94 i förordning nr 2017/1001), dels av artiklarna 75 och 83 i förordning nr 207/2009.

Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 59 och 75 i förordning nr 207/2009

Den första grundens första del: Felaktig tolkning av begreppet beslut som gått honom emot

17 Den första grunden består av två delar. Som första delgrund har klaganden anfört att överklagandenämnden har tolkat begreppet ”beslut som gått honom emot” felaktigt. Överklagandenämnden har inte beaktat de negativa konsekvenserna av det slutliga beslutet i själva sakfrågan, vilket, när det vunnit laga kraft, skulle utgöra hinder för en ny ansökan om ogiltighetsförklaring enligt artikarna 56.3 och 100.2 i förordning nr 207/2009 (nu artiklarna 63.3 och 128.2 i förordning 2017/1001). Således har klaganden berövats dels intresset av att fullfölja förfarandet vid EUIPO, dels det rättsliga skyddet mot att intervenienten väcker en identisk talan vid tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris).

18 Klaganden har i detta avseende hänvisat särskilt till domen av den 24 mars 2011 (Ferrero/harmoniseringskontoret, C-552/09 P, EU:C:2011:177, punkterna 39–44), i vilken domstolen slog fast att de negativa konsekvenser som är hänförliga till avsaknaden av ett slutligt beslut i sak, till följd av att en part har avstått rätten till ett varumärke, är relevanta vid bedömningen av klagandens intresse av att fortsätta förfarandet.

19 EUIPO och intervenienten har bestritt klagandens argument.

20 I artikel 59 första meningen i förordning nr 207/2009 föreskrivs att ”en part får överklaga ett beslut som gått honom emot”.

21 Av denna bestämmelse framgår att om en parts ansökan har bifallits, har denna part inte rätt att väcka talan mot detta beslut vid överklagandenämnden.

22 Vidare följer det av fast rättspraxis att klaganden bör ha ett intresse av att den angripna rättsakten ogiltigförklaras (dom av den 14 september 1995, Antillean Rice Mills m.fl./kommissionen, T-480/93 och T-483/93, EU:T:1995:162, punkt 59, och dom av den 16 september 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion/harmoniseringskontoret – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, punkt 44). Ett sådant intresse föreligger endast om en ogiltigförklaring av rättsakten i sig medför rättsliga konsekvenser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 juni 1986, AKZO Chemie och AKZO Chemie UK/kommissionen, 53/85, EU:C:1986:256, punkt 21).

23 I punkterna 12 och 14 i de angripna besluten har överklagandenämnden med rätta anfört att besluten genom vilka annulleringsenheten avslutat förfarandet inte medfört någon skada för klaganden, eftersom de omtvistade varumärkena förblivit inskrivna i EUIPO:s register. Överklagandenämnden har också med rätta påpekat att målen förlorade sitt syfte i och med att ansökningarna om ogiltighet återkallades, varför det inte längre var nödvändigt att uttryckligen meddela ett avslagsbeslut avseende dessa ansökningar.

24 Klaganden har emellertid invänt mot överklagandenämndes förbiseende av ”de andra negativa konsekvenserna” som oundvikligen följer av att förfarandet avslutas. Klaganden har nämligen hamnat i en sämre sits än vad överklagandenämnden konstaterat i sina slutsatser, eftersom det endast är ett slutligt beslut i sak som skulle kunna förhindra att ytterligare en ogiltighetsansökan ges in av samma part, mot samma varumärke och under åberopande av samma grunder, vid tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris).

25 Klaganden stöder sin argumentation på teorin som framförts, i domen av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret (C-552/09 P, EU:C:2011:177, punkterna 39–44), att ett ogiltighetsförfarande ska fortgå efter det att en part har avstått rätten till det omtvistade varumärket har skett.

26 Som överklagandenämnden med rätta har konstaterat i punkt 19 i de överklagade besluten, är denna rättspraxis dock inte tillämplig i förevarande mål.

27 Till skillnad från förevarande mål rör domen av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret (C-552/09 P, EU:C:2011:177), ogiltighetssökandens, och inte varumärkesinnehavarens, processuella ställning. Som EUIPO har konstaterat, är det omtvistade varumärket och inte ogiltighetsansökan som har återkallats i nämnda mål.

28 Det ska vidare framhållas att i domen av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret (C-552/09 P, EU:C:2011:177), befanns avståendet av det omtvistade varumärket inte i sig innebära att klagandens talan förlorar sitt syfte, och att klagandens berättigade intresse av att få till stånd en ogiltigförklaring av såväl den överklagade domen som det omtvistade beslutet, upprätthålls, eftersom effekterna av ett avstående och av en ogiltighetsförklaring inte är desamma. Medan ett EU-varumärke

till vilken rätten har avstått inte upphör att ha rättsverkan förrän avståendet har införts i registret, anses ett ogiltigförklarat EU-varumärke däremot aldrig ha existerat. Detta följer av bestämmelserna i artiklarna 54.2 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1 (sedermera artikel 55.2 i förordning nr 207/2009, och nu artikel 62.2 i förordning nr 2017/1001). En prövning i sak skulle följaktligen kunna ge klaganden en förmån (dom av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret, C-552/09 P, EU:C:2011:177, punkterna 42–44).

29 Om klaganden i förevarande fall hade fått avslag på sina ansökningar om ogiltighetsförklaring, skulle detta inte haft några rättsliga konsekvenser för de omtvistade varumärkenas ställning, eftersom de hade varit kvar i EUIPO:s register, och detta från och med den tidpunkt då de registrerades.

30 Klaganden har dessutom gjort en felaktig tolkning av domen av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret (C-552/09 P, EU:C:2011:177). Klaganden har nämligen anfört att domstolen i det målet har bedömt att de ”andra negativa konsekvenserna”, som är hänförliga till att det inte har meddelats ett slutligt beslut i sak, var relevanta vid bedömningen av huruvida det finns ett berättigat intresset av ett fortsatt förfarande. Såsom framgår av punkt 28 ovan konstaterade dock domstolen enbart att ett ogiltigförklarat gemenskapsvarumärke anses aldrig ha existerat, i enlighet med bestämmelserna i artikel 54.2 i förordning nr 40/94, med alla de rättsföljder som en sådan ogiltighetsförklaring innebär.

31 Klagandens resonemang att det har ett intresse av att fortsätta ogiltighetsförfarandet på grund av parallella nationella förfaranden, strider mot fast rättspraxis enligt vilken det berättigade intresset av att ogiltigförklara det överklagade beslutet ska vara faktiskt och aktuellt (se dom av den 17 september 1992, NBV och NVB/kommissionen, T-138/89, EU:T:1992:95, punkt 33 och där angiven rättspraxis). Det berättigade intresset ska vidare bedömas från den dag då talan väcktes (dom av den 16 december 1963, Forges de Clabecq/Höga myndigheten, 14/63, EU:C:1963:60, s. 748, och dom av den 25 mars 2015, Evropaïki Dynamiki/EFSA, T-297/09, ej publicerad, EU:T:2015:184, punkt 41). Om det intresse som en klagande part åberopar rör en framtida rättslig situation, måste denne, redan vid tidpunkten för åberopandet, styrka att en framtida inverkan på denna situation kommer att ske. En klagande kan således inte åberopa framtida och osäkra situationer i syfte att rättfärdiga sitt berättigade intresse av att begära ogiltigförklaring av det överklagade beslutet (avseende detta se dom av den 17 september 1992, NBV och NVB/Kommissionen, T-138/89, EU:T:1992:95, punkt 33 och där angiven praxis).

32 Ogiltigförklaringen av annulleringsenhetens beslut av den 21 april 2016 hade inte nödvändigtvis lett till ett positivt beslut i sak avseende giltigheten av de omtvistade varumärkena, varför klagandens åberopade berättigade intresse rör en framtida och osäker rättslig situation.

33 Ur detta perspektiv, och som överklagandenämnden rätteligen har angett i punkt 15 i de överklagade besluten, ska frågan om huruvida beslutet gått klaganden emot bedömas i förhållande till förevarande mål och inte i relation till eller i samband med andra förfaranden. Vidare har överklagandenämnden rätt i sitt resonemang om att förekomsten av andra förfaranden vid domstolar för EU-varumärken inte har någon betydelse för om överklagandet kan tas upp till prövning.

34 Slutligen är det inte nödvändigt att svara på klagandens argument om att återkallandet av ogiltighetsansökningarna inte skulle ha haft rättskraft i samband med förfarandet vid tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris). Såsom EUIPO har påpekat, har överklagandenämndens iakttagelser avseende rättskraftsläran varit överflödiga och saknar betydelse för det överklagade beslutets lagenlighet.

35 Mot bakgrund av det ovan anförda, konstaterar Tribunalen att överklagandenämnden inte har gjort en felaktig rättstillämpning i sin bedömning när den slog fast att annulleringsenhetens beslut inte hade gått klaganden emot, i den menings som avses i artikel 59 i förordning nr 207/2009.

36 Överklagandet kan således inte bifallas såvitt avser den andra grundens första del.

Den första grundens andra del

37 I punkt 54 i sina överklaganden undrar klaganden huruvida överklagandenämnden verkligen har hänvisat till villkoret om upptagande till prövning stadgat i artikel 59 i förordning nr 207/2009, där begreppet ”adversely affected” (gått honom emot) används, då nämnden vid upprepade tillfällen har använt begreppet ”negatively affected” (negativt påverkad).

38 Vidare har klaganden anfört att överklagandenämnden har gjort en otillräcklig analys av de negativa konsekvenserna som följer av att ett slutligt beslut i sakfrågan inte har meddelats.

39 EUIPO och intervenienten har bestritt dessa argument.

40 Det bör erinras om att EUIPO, enligt artikel 75 i förordning nr 207/2009, är skyldig att motivera sina beslut. Enligt rättspraxis har denna motiveringsskyldighet samma innebörd som den som följer av artikel 296 FEUF, enligt vilken det klart och tydligt ska framgå hur den som har antagit rättsakten har resonerat. Motiveringsskyldigheten har ett dubbelt syfte, nämligen dels att underrätta de berörda om skälen för den vidtagna åtgärden, så att dessa kan göra gällande sina rättigheter, dels att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva beslutets lagenlighet (se dom av den 6 september 2012, Storck/harmoniseringskontoret, C-96/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:537, punkt 86 och där angiven rättspraxis, och dom av den 2 april 2009, Zuffa/harmoniseringskontoret (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100 punkt 19 och där angiven rättspraxis).

41 Detta har skett i förevarande mål. Av punkterna 12–16 i de överklagade besluten framgår nämligen att överklagandenämnden har använt såväl rubriken ”Appellant not adversely affected” som uttrycket ”negatively affected”, för att förklara begreppet beslut som gått honom emot. Eftersom klaganden har kunnat bygga sitt resonemang kring detta begrepp, särskilt i del A i sin ansökan, kan det konstateras att klaganden har förstått innebörden av överklagandenämndens motivering i de överklagade besluten.

42 Klaganden kan vidare inte klandra överklagandenämnden för att inte ha motiverat de överklagade besluten tillräckligt avseende de rättsliga följderna som en avsaknad av ett slutligt beslut i sak skulle medföra, då teorin avseende ett fortsatt ogiltighetsförfarandet efter ett avstående av det omtvistade varumärket, såsom den uttryckts i praxis (dom av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret, C-552/09 P, EU:C:2011:177), inte är tillämplig i förevarande fall.

43 Överklagandenämndens motivering har följaktligen gjort det möjligt dels för klaganden att förstå de skäl som ligger till grund för de överklagade besluten, dels för tribunalen att utöva sin kontroll av riktigheten i överklagandenämndens bedömning i detta avseende.

44 Överklagandet kan inte heller vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del och därmed inte såvitt avser den första grunden i dess helhet.

Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 75 och 83 i förordning nr 207/2009

Den första grundens första del: Felaktigtolkning av de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna

45 Den andra grunden ska delas upp i två delar. Genom den första delgrunden har klaganden gjort gällande att överklagandenämnden gjort en felaktig tolkning av begreppet ”förfarandeprinciper” i artikel 83 i förordning nr 207/2009.

46 Med stöd av denna artikel har klaganden framhållit att medlemsstaternas allmänt erkända principer måste tillämpas i medlemsstaterna, när det inte finns några bestämmelser i förordning 207/2009 som avser en återkallelse av en ansökan om ogiltighetsförklaring. Enligt dessa principer är det inte är möjligt avsluta en ansökan om ogiltighet utan varumärkesinnehavarens samtycke, oavsett skede i processen.

47 Överklagandenämnden gjorde fel när den inte tillämpade artikel 83 i förordning nr 207/2009 enbart på grund av att ogiltighetsförfarandet vid de nationella varumärkesmyndigheterna inte fanns föreskrivna i vissa EU-medlemsstater och att de tillämpliga principerna i de rättsliga förfarandena inte kunde överföras på förfarandet vid överklagandenämnden.

48 Under alla omständigheter är varumärkesinnehavarens samtycke alltid nödvändigt när återkallelsen sker i ett framskridet skede av förfarandet, och detta för att undvika att den återkallande parten avslutar förfarandet på ett missbrukande sätt.

49 EUIPO och intervenienten har bestritt klagandens argument.

50 I artikel 83 i förordning 207/2009 föreskrivs att i den mån förordningen eller tillämpningsföreskrifterna, avgiftsbestämmelserna eller förfarandereglerna för överklagandenämnden inte innehåller förfarandebestämmelser, ska EUIPO ta hänsyn till de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna. Denna bestämmelse är endast tillämplig när det saknas processrättsliga bestämmelser eller när dessa bestämmelser är tvetydiga (dom av den 3 december 2009, Iranian Tobacco/harmoniseringskontoret – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, ej publicerad, EU:T:2009:481, punkt 26, och dom av den 13 september 2010, Travel Service/harmoniseringskontoret – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, ej publicerad, EU:T:2010:395, punkt 76).

51 Tribunalen konstaterar att det i förevarande mål finns processuella bestämmelser avseende denna fråga. Överklagandenämnden har nämligen i punkt 18 i de överklagade besluten med rätta uttryckligen hänvisat till artikel 85.3 i förordning 207/2009, som tydligt stadgar de konsekvenser som ett återkallande av en ansökan om ogiltighet har. I denna artikel föreskrivs att den part som avslutar ett förfarande genom att återkalla en ansökan om ogiltighetsförklaring ska bära den andra partens avgifter och kostnader. Som EUIPO med rätta har anfört kan syftet med denna bestämmelse bara förklaras med lagstiftarens vilja att ge återkallandet av en ansökan om ogiltighetsförklaring en ensidig karaktär.

52 I beslut 2009-1 av den 16 juni 2009 om riktlinjer för parterna avseende förfarandet vid överklagandenämnden, har presidiet för överklagandenämnderna inte föreskrivit någon begränsning för att återkalla en ansökan om ogiltighetsförklaring, utan enbart i punkt 3 i avsnitt 1 (Återkallelse) i kapitel II (Upptagande till sakprövning av talan) angett att parterna kan återkalla sin ”ansökan om ogiltigförklaring”.

53 Fastän riktlinjerna inte uttryckligen hänvisar till artikel 83 i förordning nr 207/2009, har de antagits med stöd av överklagandenämndens förfaranderegler, i vilka det hänvisas till artikel 83 i förordning nr 207/2009. Dessutom hänvisar domstolen i sin praxis till de praktiska anvisningarna till parterna i samband med en varumärkestvist på samma sätt som till förordningen 207/2009 och dess verkställighetsförordning (se avseende detta beslut av den 30 januari 2014, Fercal/harmoniseringskontoret, C-324/13 P, ej publicerad, EU:C:2014:60, punkt 11).

54 Klaganden kan därför inte vid överklagandenämnden stöda sig på olika nationella regler om återkallelse av en ansökan om ogiltighetsförklaring, och samtidigt ignorera de praktiska instruktionerna till parterna, vilka instruktioner parterna, i enlighet med punkt 2 däri ”noggrant ska följa för att garantera ett korrekt rättsligt förfarande”.

55 I punkt 7.3.2, under avdelning D (Ogiltigförklaring), avsnitt 1 (Förfarandefrågor) i riktlinjerna för prövning av EU-varumärken stadgas uttryckligen att den som ansöker om ogiltigförklaring kan återkalla sin ansökan när som helst under förfarandet samt att EUIPO ska underrätta varumärkesinnehavaren om återkallelsen, avsluta förfarandet och besluta om rättegångskostnaderna.

56 Även om dessa direktiv visserligen inte är bindande rättsakter, har EUIPO:s verkställande direktörs beslut nr EX-16–7 av den 1 februari 2017, angående antagandet av dessa riktlinjer, icke desto mindre fattats med stöd av förordning nr 207/2009, närmare bestämt artikel 128.4 a [nu artikel 157.4 a i förordning 2017/1001].

57 Av detta följer att den fråga som uppkommer i klagandens argumentation tas upp i de tillämpliga förfarandereglerna, varför artikel 83 i förordning 207/2009 inte är tillämplig i förevarande fall

58 Även om artikel 83 i förordning nr 207/2009 hade varit tillämplig, är det tveksamt om ”de processrättsliga principer som är allmänt erkända” kan utläsas ur de nationella bestämmelserna och den nationella rättspraxisen angående förfarandet i tvistemål, med hänsyn till att överklagandenämnderna, trots de garantier som finns för deras samt deras ledamöters oavhängighet, likväl är instanser inom EUIPO och inte domstolar (dom av den 8 mars 2012, Arrieta D. Gross/harmoniseringskontoret – International Biocentric Foundation m.fl. (BIODANZA), T-298/10, ej publicerad, EU:T:2012:113, punkt 105).

59 Vad gäller klagandens argument om att intervenienten har gjort sig skyldig till rättegångsmissbruk genom att återkalla sin ansökan om ogiltighetsförklaring i ett framskridet skede av förfarandet, efter att ha ingett genkäromål vid tribunal de grande instance de Paris (domstolen i första instans i Paris), gör tribunalen följande anföranden.

60 Det framgår av domstolens praxis att det av artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009 [nu artikel 63.1 a i förordning 2017/1001] följer att det inte krävs att den som ansöker om ogiltighet och åberopar en absolut ogiltighetsgrund, visar att denne har ett berättigat intresse av att få sin sak prövad, eftersom syftet med de absoluta registeringshindrena är att skydda det allmänintresse som de grundas på. Eftersom harmoniseringskontoret ska göra sin bedömning uteslutande utifrån de allmänintressen som ligger till grund för artiklarna 7.1 b och c och 56.1 a i förordning nr 207/2009, är de potentiella eller faktiska ekonomiska intressen som den som ansökt om ogiltighetsförklaring har, inte relevanta, och det kan därför inte heller vara fråga om något rättsmissbruk från den som ansöker om ogiltighet. Av detta följer att frågan om rättsmissbruk inte är relevant inom ett ogiltighetsförfarande enligt artikel 56.1 a i förordning 207/2009 (beslut av den 19 juni 2014, Donaldson Filtration Deutschland/ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, punkterna 39, 42 och 46).

61 Intervenientens återkallelse av ansökningarna om ogiltighetsförklaring kan än mindre anses vara ett sätt att ”utnyttja systemet på ett missbrukande vis”, såsom klaganden har gjort gällande.

62 Under alla omständigheter har intervenientens återkallelse av ansökan om ogiltighetsförklaring inte fått några rättsliga följder för klaganden, som fortsätter att vara innehavare av de omtvistade varumärkena. Klaganden kan nämligen inte få något starkare skydd för de registrerade varumärkena.

63 Slutligen konstaterar tribunalen att klaganden inte har anfört någon övertygande omständighet, varken i de skriftliga inlagorna eller under förhandlingen, som visar att det föreligger ett rättighetsmissbruk.

64 Med hänsyn till ovanstående överväganden kan talan följaktligen inte vinna bifall på den andra grundens första del.

Den andra grundens andra del: Tillräcklig hänsyn har inte tagits till de nationella bestämmelserna

65 Genom den andra grundens andra del har klaganden kritiserat överklagandenämnden för att endast ha undersökt förfaranderegelerna i fem medlemsstater, utan att omnämna de bevis som klaganden inkommit med avseende övriga medlemsstater, för att fastställa att principen om att en ”ogiltighetstalan” av ett varumärke under vissa omständigheter inte kan återkallas ensidigt, utgör en processrättslig princip som är allmänt erkänd i medlemsstaterna. Överklagandenämnden har inte heller angett varför domstolsförfarandena och förfarandena vid myndigheterna inte är jämförbara.

66 Därmed har överklagandenämnden åsidosatt sin skyldighet att motivera beslutet, att analysera ordalydelsen och innebörden av de tillämpliga nationella bestämmelserna i de olika medlemsstaterna, samt att utöva sin kontrollbefogenhet.

67 Eftersom artikel 83 i förordning nr 207/2009 inte är tillämplig i förevarande fall, ska klagandens argument avseende en otillräcklig bedömning av nationella bestämmelser lämnas utan avseende.

68 Med hänsyn till det ovanstående kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens andra del och följaktligen inte såvitt avser någon del av den andra grunden. Respektive talan ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

69 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska förlorande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

70 Eftersom klaganden har förlorat målet ska klaganden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med EUIPO:s och intervenientens yrkanden.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Överklagandena ogillas.

2) CeramTec GmbH ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) och C5 Medical Werks.

Collins Barents Passer

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 maj 2018.

Underskrifter